

● ESTELLÉS A LA NAU ●
CENTENARI DEL NAIXEMENT,
1924-2024 ●

● *ESTELLÉS ALS CORS* ●

● DISSABTE 28 DE SETEMBRE,
12H. CLAUSTRE DEL CENTRE
CULTURAL LA NAU. ENTRADA
LLIURE (AFORAMENT LIMITAT) ●

ESTELLÉS ALS CORS

Textos: Vicent Andrés Estellés

Idea original i música: Andreu Soler Soler

- Orfeón Gregorio Gea de Benimaclet
- Escola Coral de l'Eliana
- Coro InCrescendo
- Pequeños Cantores de Valencia
- Coral "Pi de l'Anell" de la Societat Renaixement Musical de Vinalesa.
- Orfeó Valencià Infantil: Coral Gatapata i Coral Barcavella
- Escola Coral Veus Juntes de Quart de Poblet: Coral Gallarda
- Cor Veus del Túria
- Sociedad Coral de San Antonio de Benagéber
- Coro Santísima Trinidad de Valencia
- Orfeón Manuel Palau
- Coro SEELE del Colegio Alemán de Valencia
- Coral Borrianea

- *ACÍ EM PARIREN* ● Orfeón Gregorio Gea de Benimaclet/Juan José Visquert, direcció
- *CANÇÓ DE LA ROSA DE PAPER* ● Escola Coral de l'Elia/García i Pilar Silvestre, direcció ● Coro InCrescendo/Pepa Cervera, direcció ● Pequeños Cantores de Valencia/Carmina Moreno, direcció ● Christian García, piano
- *ELS AMANTS* ● Coral "Pi de l'Anell" Societat Renaixement Musical de Vinalesa/Sergi Cunyat, direcció ● Coral Borriana/Jordi Ràfols, direcció
- *RES NO M'AGRADA TANT* ● *CANÇÓ DE LA LLUNA* ● OVI Coral Gatapata/Xelo Rodríguez i Anna Ferrer, direcció ● OVI Coral Barcavella/Santi Lluch i Amalia Gómez, direcció ● Coral Gallarda de l'Escola Coral Veus Junes de Quart de Poblet/Roser Gabaldó i José Ramón Peinado, direcció
- *ASSUMIRÀS LA VEU* ● Cor Veus del Túria de Riba-Roja de Túria/Andreu Soler, direcció
- *CANÇÓ DE BRESSOL* ● Cor Veus del Túria. Sociedad Coral de San Antonio de Benagéber/Andreu Soler, direcció
- *ESTAVA EL MORT* ● Coro Santísima Trinidad de Valencia/Carmina Moreno, direcció ● Sociedad Coral de San Antonio de Benagéber/Andreu Soler, direcció
- *PARE* ● Orfeón Manuel Palau/Pepa Cervera, direcció ● Sociedad Coral de San Antonio de Benagéber ● Coro SEELE del Colegio Alemán de Valencia/Andreu Soler, direcció

NOTES AL PROGRAMA: ESTELLÉS ALS CORS

Aquest setembre de 2024 fa cent anys que va nàixer un dels poetes més il·lustres de la nostra llengua: Vicent Andrés Estellés.

Resulta sorprenent la notable mancança de literatura coral sobre els poemes d'aquest autor als nostres arxius. Amb l'ànim de cobrir aquest buit hem aprofitat aquesta fita, els cent anys del naixement del poeta, per compondre i gravar un doble treball junt amb vint-i-tres corals i una orquestra de plectre i pua. Un doble treball en què han participat vora de cinc-cents cantors de tot el País Valencià, des de 6 anys d'edat.

Per una banda, hem publicat un llibre + QR (àudio de les peces) amb la Institució Alfons el Magnànim, Diputació de València, en què estan recollides onze partitures originals i inèdites amb els seus poemes; en concret, conté: set peces per a cor mixt, dues peces per a cors femenins i tres peces per a cors juvenils/infantils.

D'altra banda, hem publicat un CD monogràfic amb les peces cantades, les lletres, les fotografies dels cors participants i un llibret dedicat al poeta de Burjassot.

Cal dir que dues de les peces que integren el projecte han estat guardonades amb dos primers premis en distints concursos:

- *Cançó de la rosa de paper* (per a cor juvenil): primer premi del XVI Concurs de Composició Paco Llàcer, de la Federació de Cors de la Comunitat Valenciana (any 2018).
- *Els amants* (per a cor mixt): primer premi del I Concurs de Composició de Música Coral en Valencià, de Borriana (any 2022)

El nivell de les peces és d'una dificultat mitjana, assumible per la gran majoria dels cors que componen el nostre teixit coral. Així, aquest treball naix amb una clara vocació divulgativa i amb la voluntat que siga d'ús real per a les corals.

Estellés va ser el poeta del poble. Ara el poble canta al poeta. Per cent anys més Vicent!

Andreu Soler

ACÍ EM PARIREN

Ací em pariren, ací estic.
I com que em passen certes coses,
ací les cante, ací les dic.

Ací em pariren, ací estic.
Ací treballe i done besos.
Ací agonitze i ací em ric.

Ací defense unes collites.
Deu veritats i quatre mites.

Ací em pariren i ací estic,
pobre de béns i ric de dies,
pobre de versos, d'afanys ric.

Cante l'amor i les parelles
que viuen, beuen i se'n van.
Cante un amor de contraban.

Cante l'amor, cante els amants.

No sé tampoc si açò són cants.

Dic les coses que vénen, van,
tornen un dia, altre se'n van,

l'esperança de contraban.

Vicent Andrés Estellés
de *Llibre de meravelles* (1956-1958)

CANÇÓ DE LA ROSA DE PAPER

Homenatge a José Martí

Ella tenia una rosa,
una rosa de paper,
d'un paper vell de diari,
d'un diari groc del temps.

Ella volia una rosa,
i un dia se la va fer.
Ella tenia una rosa,
una rosa de paper.

Passaren hivern i estiu,
la primavera també,
també passà la tardor,
dies de pluja i de vent.

I ella tenia la rosa,
una rosa de paper.
Va morir qualsevol dia
i l'enterraren després.

Però al carrer on vivia,
però en el poble on visqué,
les mans del poble es passaven
una rosa de paper.

I circulava la rosa,
però molt secretament.
I de mà en mà s'hi passaven
una rosa de paper.

El poble creia altra volta
i ningú no va saber
què tenia aquella rosa,
una rosa de paper.

Fins que un dia d'aquells dies
va manar l'ajuntament
que fos cremada la rosa,
perquè allò no estava bé.

Varen regirar les cases:
la rosa no aparegué.
Va haver interrogatoris;
ningú no en sabia res.
Però, com una consigna,
circula secretament
de mà en mà, per tot el poble,
una rosa de paper.

Vicent Andrés Estellés
de *Taula parada* (1970- 1973)

ELS AMANTS

La carn vol carn (Ausiàs March)

No hi havia a València dos amants com nosaltres.

Feroçment ens amàvem del matí a la nit.
Tot ho recorde mentre vas estenent la roba.
Han passat anys, molts anys; han passat moltes coses.
De sobte encara em pren aquell vent o l'amor
i rodolem per terra entre abraços i besos.
No comprenem l'amor com un costum amable,
com un costum pacífic de compliment i teles
(i que ens perdone el cast senyor López- Picó).
Es desperta, de sobte, com un vell huracà,
i ens tomba en terra els dos, ens ajunta, ens empeny.
Jo desitjava, a voltes, un amor educat
i en marxa el tocadiscos, negligentment besant-te,
ara un muscle i després el peçó d'una orella.
El nostre amor és un amor brusc i salvatge,
i tenim l'enyorança amarga de la terra,
d'anar a rebolcons entre besos i arraps.
Que voleu que hi faça! Elemental, ja ho sé.
Ignorem el Petrarca i ignorem moltes coses.
Les Estances de Riba i les Rimas de Bécquer.
Després, tombats en terra de qualsevol manera,
comprenem que som bàrbars, i que això no deu ser,
que no estem en l'edat, i tot això i allò.

No hi havia a València dos amants com nosaltres,
car d'amants com nosaltres en són parits ben pocs.

Vicent Andrés Estellés
de *Libre de meravelles* (1956 - 1958)

RES NO M'AGRADA TANT

res no m'agrada tant
com enramar-me d'oli cru
el pimentó torrat, tallat en tires.

cante, llavors, distret, raone amb l'oli cru, amb els
productes de la terra.

m'agrada molt el pimentó torrat,
mes no massa torrat, que el desgracia,
sinó amb la aquella carn molla que té
en llevar-li la crosta socarrada.

l'expose dins el plat en tongades incitants,
l'enrame d'oli cru amb un pessic de sal
i suque molt de pa,
com fan els pobres,
en l'oli, que té sal i ha pres una sabor del pimentó torrat.

després, en un pessic
del dit gros i el dit índex, amb un tros de pa,
agafe un tros de pimentó, l'enlaire àvidament,
eucarísticament,

me'l mire en l'aire.
de vegades arribe a l'èxtasi, a l'orgasme.

cloc els ulls i me'l fot.

Vicent Andrés Estellés
de *Horacianes* (1963-1970)

CANÇÓ DE LA LLUNA

La lluna de la muntanya,
la lluna que més m'agrada!
Ai, com m'agrada la lluna
la lluna de la muntanya!

És una lluna molt neta,
és una lluna molt clara,
Com és de clara la lluna,
la lluna de la muntanya!

Lluna de bosc i fageda,
la lluna que ens agermana,
la lluna de creure i creure
i mirar-nos a la cara.

La lluna de la ciutat
és una lluna gastada,
és una lluna molt trista,
és una lluna llunyana.

(...)

Vicent Andrés Estellés
de *Taula parada* (1970-1973)

ASSUMIRÀS LA VEU

Assumiràs la veu d'un poble,
i serà la veu del teu poble,
i seràs, per a sempre, poble,
(..)

Allò que val és la consciència
de no ser res si no s'és poble.
I tu, greument, has escollit.
Després del teu silenci estricte,
camines decididament.

Vicent Andrés Estellés
de *Llibre de meravelles* (1956-1958)

CANÇÓ DE BRESSOL

Jo tinc una Mort petita,
meua i ben meua només.
Com jo la nodresc a ella,
ella em nodreix igualment.

Jo tinc una Mort petita
que trau els peus dels bolquers.
Només tinc la meua Mort
i no necessite res.

Jo tinc una Mort petita,
i és, d'allò meu, el més meu.
Molt més meua que la vida,
amb mi va i amb mi se'n ve.

És la meua ama, i és l'ama
del corral i del carrer
de la llimera i la parra
i la flor del taronger.

Vicent Andrés Estellés
de *La Nit* (1953-1956)

ESTAVA EL MORT

Estava el mort dins el taüt, i feia
un fred de mil dimonis, diuen, i
tenia son i cansament, i veia
el mort a gust en el taüt i veia

el funerari i vellutat confort,
i ja pensava, com unes vacances,
aquell futur de muntonet de cendra,
una tovor, i es delità; i de sobte

mirà un costat i l'altre, i agafà
el mort i l'amagà sota la taula
i es va ficar en el taüt, feliç,

i la felicitat li donà al rostre
un complagut i arcaic color de cera
dins el caixó individual i còmode.

Vicent Andrés Estellés
d'El gran foc dels garbons (1958-1967)

PARE

Pare,
no sabies llegir ni escriure.
no sabies de lletra.

analfabet, es diu això d'una manera expeditiva,
un mot que em fa un gran dany cada vegada que l'escolte
i l'entenc desdenyosament injust.

caldria matisar.
hom no pot dir analfabet impunement.

intuïtiu, em vares dur als millors mestres de venusa,
més endavant de roma,
i fins i tot em vas prometre anar a grècia.

com t'ho podria agrair, pare.

em recorde.
i tu, dempeus darrera meu.
jo escrivia, assegut a la taula,
miraves els signes que traçava jo
com si anasses llegint-los
o patint-los,
no ho sé.

de vegades em demanaves que et llegís allò que jo havia escrit.
no ho entenies, però ho intuïes.
el meu llatí ja no era el teu llatí.
i callaves després.

ara,
mentre escrit açò,

et sent al meu darrere, a les meves espatles,
et tinc o et necessite.

per això he interromput un himne a venus
i t'he escrit açò
molt devotament,
pare.

Vicent Andrés Estellés
d'Horacianes (1970- 1973) Les pedres de l'àmfora.

